WHAT NOBODY SAW

FERDINANDO FREGA

FERDINANDO FREGA

WAT NIEMAND ZAG

The Art of Attraction · 03

Vaak zijn het vrouwen die, als ze een stel passeren — van welke leeftijd ook —, het meteen slecht bij elkaar vinden passen, en het volgende commentaar is altijd hetzelfde: heb je die twee gezien die net voorbijliepen? Wat is zij lelijk — hoe heeft ze in godsnaam die knappe vent te pakken gekregen?

Twijfel en nieuwsgierigheid verslinden hen, want kwaliteiten zijn nooit zichtbaar en hoeveelheden worden nooit aangegeven — zoals een waardetransport begeleid door politieauto's: niemand weet ooit wat erin zit.

Een beetje zoals mijn schrijven. Hahahahahah.

Precies op dat idee was mijn manier van mensen leren kennen gebouwd. Zozeer dat op een avond, op de twaalfde verdieping van een gebouw in de stad, op het terras waar een dansfeest werd gehouden, een groot, zwaargebouwd, bezweet meisje naar me toe kwam en me vroeg voor een slow.

De jongens om me heen keken toe — niet omdat ik beter was dan zij, maar om te zien hoe ik zou reageren, want bijna allemaal hadden ze haar al afgewezen. Dat wist ik niet.

Toen het gesprek tijdens het dansen eenmaal op gang kwam, was haar adem niet de beste, maar ik deed alsof ik het niet merkte. We dansten de hele avond samen, en ik luisterde. Toen vroeg ze me haar naar huis te brengen; ze was bang van de motor, dus liep ik twee kilometer om haar een plezier te doen.

Ze gaf me een kus op de wang en zei dat we elkaar de volgende dag zouden zien, maar voordat ze me verliet, zei ze dat ze het waardeerde dat ik geen enkele toenadering had gezocht.

Ik liep de twee kilometer terug naar de motor, terwijl de avond — en de andere meisjes op dat terras — nog door mijn hoofd speelden, en op de een of andere manier haalde ik het.

Mijn vrienden wachtten op me; ze wilden weten hoe het was gegaan. Omdat ze wisten dat ik nooit graag over mezelf praatte, zei ik alleen: ze is een aardig meisje.

Maar weet je wie ze is? Nee.

Ze is de dochter van de directeur van de grootste machinefabriek van Zuid-Italië. Stinkend rijk.

En?

Ze stonden perplex. Ik stapte op de motor en ging naar huis.

Vijf dagen later kwam ik haar toevallig tegen in een café in de stad, maar ze was anders, ze was veranderd.

Ze vroeg me waarom ik haar niet had opgezocht — ik wist tenslotte waar ze woonde, en inmiddels moest ik toch hebben ontdekt wie zij en haar vader waren.

Ik glimlachte en zei: maar weet jij wel wie ik verdomme ben?

Ze bleef staan, met grote ogen, getroffen, en antwoordde met een zacht stemmetje: wie ben je dan?

Ik ben gewoon de jongen van het feest die met je danste en je daarna naar huis bracht.

Vandaag, na vijfenveertig jaar, zijn we nog steeds vrienden. Ze is getrouwd en al oma; we bellen elkaar en wisselen groeten uit, en na al die tijd heeft ze mijn vertelling gelezen en ontdekt wie ik ben.

Iemand van wie je niet verwacht dat hij bestaat, maar die elke vrouw ter wereld laat dansen.

Ferdinando